

Thomas Meinecke

Študent v zablodi

Roman Rollo se je posebej za študij tehničnih znanosti konec sedemdesetih preselil iz Spodnje Bavarske v deželno glavno mesto in v njem vestno vodil tako imenovano študentsko življenje. Hitro in nevsiljivo se je razvrstil v krdelo svojih študijskih kolegov: hitro je zrasla urejena brada, smučarsko vetrovko in kovček pa je imel že iz gimnazijskih časov na Spodnjem Bavarskem, in adidaske so bile že od nekdaj najudobnejše.

Roman Rollo je na začetku zelo trpel zaradi velemestne nepreglednosti. Tako je ob večerih zvečine ostajal v svoji sobi v študentskem domu, in če ga je obiskala njegova prijateljica Erika, ki jo je poznal že iz časov, ko se je igral še v peskovniku in s katero ga je povezovalo krhko spolno razmerje, jo je že ob devetih priganjal, naj ga zapusti.

Prijateljica iz peskovnika? Dejansko sta se Roman in Erika igrala v nekem peskovniku na Spodnjem Bavarskem, blizu Mühldorfa na reki Inn. Zdaj sta se čisto naključno srečala na Zgornjem Bavarskem na nekem pustovanju Tehnične univerze in sta – to Roman še posebej poudarja – čisto iz bioloških premislekov začela razmerje. S pričujočo anekdoto hočemo povedati vendarle povsem nekaj drugega.

Nekega večera spomladi 1979, ravno takrat, ko se mu je zaradi športnega pregleda pravzaprav zelo mudilo domov, je Roman Rollo na poti prek območja za pešce v münchenskem središču obstal pred neko izložbo in nenadoma postal razburjen. Lutka v izložbi, v katero se je Roman Rollo na prvi pogled tako brezupno zaljubil, je bila resnično neoporečna lepota. Moral si je priznati, da še nikdar prej ni videl tako lepe ženske. Čara njene mikav-

nosti si Roman Rollo, čigar način življenja in mišljenja ni pripomogel k uglajenju njegovih živcev, ni mogel podrobneje obrazložiti: so bile to njene nedoumljivo lepe oči, s katerimi ga je tako skrivnostno gledala? Ali morda njeno čudovito telo, ki je bilo pod obleko, ki so ji jo oblekli, tako zapeljivo? Morda so bili tudi lasje, ki so ji tako nežno padali na ramena, ali pa ta barva las brez primere, ki je Roman Rollo v naravi še nikdar ni videl, ali pa čutna usta s svojimi svetlečimi, temnordečimi, napol odprtimi ustnicami, za katerimi so se pokazali njeni biserni beli zobje. Roman Rollo si je zaželel, da bi ga ti zobje enkrat nežno ugriznili.

Pozneje si je poskušal predstavljati, kako bi bila videti nenaličena, brez vsega tega rdečila, ki ji je ličnice tako zelo poudarilo, brez ličila za oči, ki je prikazovalo njene oči tako mačkasto, in brez svetleče se šminke na ustnicah. Doma je Roman Rollo pogosto sedel ure in ure pred njenimi fotografijami, ki jih je na skrivaj poslikal, in odpravil se je v divje fantazije.

Končno se je cele dneve potikal po območju za pešce, v upanju, da bodo izložbo enkrat predekorirali in da bo tako dobil priložnost svojo boginjo zagledati nago, kot jo je ustvarila tovarna. Enajst dni je preživljal bolj ali manj tako, ne da bi se kaj zgodilo. Predavanja, seminarje in praktikum je že več kot dva tedna prešprical in urejena bradica se je spremenila v neurejeno polno brado. Romanu Rolloju je bilo vse v hipu vseeno, in dvanajstega dne naj bi se njegova želja izpolnila.

Že zjutraj ob osmih sta v belo oblečena dekoraterja stopila v izložbo. Najprej sta odstranila vse okraske, ki so izložbi dajali ozračje spomladanskega travnika, prav tako pa tudi belo pobarvani kolesi. Roman Rollo je stal z loputajočim srcem pred izložbo in oba moža ne brez sovraštva opazoval pri njunem opraviilu. In pograbilo ga je divje ljubosumje, ko je videl, kako neprevidno sta moža lepi ravnodušnici strgala obleko s telesa. Ko je zdaj tukaj stala tako slečena, s svojimi grozljivimi in izmaličenimi šivi po trupu in tisto odurno nevtralnou uglajenostjo svoje lastne sramežljivosti, je postalo Romanu Rolloju tesno pri srcu. In ko sta se moža vrnila in snela lutki lasuljo z glave, je v popolnem obupu stekel proč.

In ko je tako bežal, je čutil, kako v njem raste neskončno razočaranje. Zvečer se je napil. In naslednji dan je vročičen preležal v postelji. Odtlej je vedno spet hodil na predavanja, seminarje in praktikum. Brado si je uredil in ob koncu tedna je s svojo prijateljico iz peskovnika šel kar dvakrat

na ples v olimpijsko diskoteko. Po tednu, polnem trpljenja, vendarle ni dolgo vzdržal in se je neposredno izpred menze in na začudenje študijskih kolegov s taksijem odpeljal v mestno središče. Zadnjih nekaj sto metrov je pretekel, potem je znova stal pred njo, in spet je tako zrla vanj.

Posadili so ji svetlo lasuljo na glavo in oblekli črno obleko iz satena, in nasploh se je izložba popolnoma spremenila. Dajala naj bi vtis diskoteke, zato so vgradili različne svetlobne efekte, ki so jo razsvetljevali izmenično v različnih barvah, celotno prizorišče pa je dobilo nervozno podobo. Roman Rollo je bil spet zaljubljen od glave do pet, šivi in vijaki so bili pozabljeni, pozabljeno ponižanje ob dekoraciji, pozabljen šok, pozabljena prijateljica Erika iz peskovnika, s katero je bil ob tej uri zmenjen za večerjo: lepota je bila spet vzpostavljena in Roman Rollo v brezmejnem zanosu od nove karakterne podobe oboževanke. Takoj se je odpeljal domov in se kmalu vrnil s fotografskim aparatom.

Velika je bila groza, ko je ob vrnitvi moral ugotoviti, in sam se je čudil temu svojemu kasnemu spoznanju, da je bila njegova ljubica v osemnajstih različicah po številnih izložbah veleblagovnice: povsod je videl enak obraz, enako ličilo, enako postavo, oblekli so ji samo različne lasulje in obleke, ena izložba jo je kazala celo trikrat v različnem spodnjem perilu, katera je bila sploh njegova?

Spoznanje, da so bile vse izložbe veleblagovnice opremljene samo s tremi različnimi tipi lutk, je pahnila Romana Rolloja najprej v nenavadno začudenje in v njem zbudila različna čustva, tako bolečino kot tudi strašno razburjenje, pozneje pa se je vnovič pojavilo tisto deprimirano razočaranje, ki ga je popadlo že takrat, ko je videl zadevo nago. Kljub temu je napravil fotografije vseh osemnajstih različic svoje ljubice in ponoči je sanjal o osemnajstkrat enakem čutnem pogledu.

Svoji prijateljici, Eriki iz peskovnika, je odpovedal vsako nežnost.

Po nekaj tednih je Roman Rollo vendarle opazil očitno popuščanje poželenja po ljubljenem artefaktu. Kmalu je obiskoval izložbo samo še dvakrat na teden in končno je prenehal tudi fotografirati. Dokler ni nekega dne prebral, da so vse izložbene lutke izdelane po živih modelih. Nemudoma se je povezal z direktorjem veleblagovnice in končno po številnih ovinkih zvedel, da je model njegove lutke petindvajsetletna Mireille Cassou,

Francozinja, ki z možem živi v Londonu. Pri priči je Roman Rollo naročil nakupovalni polet v London za konec tedna.

Z letališča Gatwick je naročil taksi do središča mesta, kjer naj bi njegova občudovalka, nedaleč od Hyde Parka, stanovala. Študent s Spodnjega Bavarskega, ki je doslej v svojem življenju od tujine prepotoval le Avstrijo in ki se mu je že dobrodušen vrvež v bavarskem glavnem mestu zdel velemesten, je med to vožnjo s taksijem po levi strani ceste skozi velikansko angleško metropolo seveda padel v neznansko zmedo, podvojeno s skorajda blazno veselim pričakovanjem srečanja s svojo ljubico.

Ko se je taksi vendarle ustavil na navedenem naslovu, je tam našel samo veliko gradbišče. Naj je Roman Rollo še tako spraševal naokrog, nihče mu ni mogel povedati, kje naj bi bila Mireille Cassou, večina za njeno ime še sploh ni slišala, s kazanjem lutkinih fotografij je žel samo začudene poglede, v nekem fotografskem ateljeju je potem končno zvedel, da gre pri Mireille v resnici za nezakonskega otroka neke Poljakinje, katere neizgovorljivega prvotnega imena nihče ni poznal, in da jo je bilo po ločitvi od Angleža nekajkrat moč videti na Malti oziroma v New York Cityju. Popolnoma potrj je Roman Rollo odletel v nedeljo spet nazaj v Nemčijo.

Že naslednji konec tedna je naznanil zaroko s svojo dolgoletno prijateljico Eriko.